

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιά θαλασινή τραγωδία

Κάποιος Ιταλικός ἀνιόπλοιο ἐνῶ ταξίδευε τελευταία στὸν Ἰνδιανὸν ὠκεανὸ βόηκε στὸ πέλαγος δύο μεγάλα βαρέλια, μέσα στὰ ὁποῖα ἦσαν κλεισμένοι 14 Τοῦρκοι, ὁ ὅποιοι ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα ἐνὸς ἀραβικοῦ ἱστιοφόρου. Βλέποντας οὖτὸ τὸ πλοιο κινδύνευσε νὰ πνιγῆ, ὁ πλοίαρχος μὲ τὰ ἑπτὰ παιδιά του κλείστηκε στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ βαρέλια κι' οἱ ἄντρες τοῦ πληρώματος μέσα στὸ ἄλλο.

Δυὸ δολοφονηθεὶς βδομάδες, νηητικοὶ καὶ κακομοιριασμένοι, στὴν πικνωμένη θάλασσα ἔχοντας συνοδεία μερικῶς καρχαρίας ποῦ ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ τοὺς καταβροχθίσουν. Ὅταν ἀνοίχτηκε τὸ ἕνα βαρέλι βρέθηκαν τὰ τρία παιδιά τοῦ πλοίαρχου πεθαμένα, ὁ πατέρας τοὺς ὅμως παρ' ὅλη τὴν ἀπαισία ἀπογορὰ τῶν πτωμάτων δὲν τὰ πετοῦσε γιατί ἤθελε νὰ τὰ θάψῃ σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ Κορανίου! ..

***

Ὁ Ἄγγλος λόρδος κι' οἱ... Ρῶσοι πρίγκηπες!

Τὸν περασμένο μῆνα ἕνας Ὁλλανδὸς βιβλιοπώλης εἶχε πάει στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ πωρῆσθαι ἐκεῖ τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων. Σὲ κάποιον χορὸ ἔτυχε νὰ γνωρισθῆ μὲ κάποιον λόρδο, στὸν ὅποιον παροῖσι-οἰσάστηκε ὡς ρῶσος πρίγκηψ, ὁ ὅποιος εἶχε χάσει ὅλη του τὴν περιουσία κατὰ τὴν ἐπανάσταση κι' εἶχε φύγει ἀπένταρος ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Ὁ λόρδος ἐνθουσιάστηκε ἀπ' τὴ λαμπρὴ αὐτὴ γνωριμία, προσκάλεσε τὸ φίλο του πρίγκηπα, ὁ ὅποιος τοῦ εἶχε συστήσῃ μὲ τὸ ὄνομα Γ'αντικίωφ γιὰ νὰ περάσουν μαζί τὶς ἑορτὲς στὴν ἑται-ρὰ του.

Ὁ βιβλιοπώλης ποῦ βρέθηκε ἀξάφνα μέσα σὲ μιὰ ἀφάνταστη πολυτέλεια καὶ γλιθὴ ῥιζήματα παιδιὰ μὲ τὰ μούτρα στὶς διακεκομμένες. Σὲ λίγες μέρες ὅμως ὁ λόρδος τοῦ ἀνήγγειλε χαροῦνιμος ὅτι εἶχε προκαλέσει στὴν ἑταιρεία του καὶ κάποιον ἄλλον πρίγκηπα, ρῶσο κι' αὐτόν, ὁ ὅποιος εἶχε πέσει ὅσθα τῶν μολοβερῶν καὶ τ' ἀπόγευμα ποῦ θὰ δέχονταν τὴν ἐπίσκεψήν του θὰ ἀνελάμβανε νὰ τοὺς συστήσῃ.

Ὁ Ὁλλανδὸς ψευδοπρίγκηψ ὅμως, ὁ ὅποιος ἀγνωστὸς ἐντελῶς τὰ ρωσικά, δὲν ἔχασε διόλου τὴν ψυχραιμία του, ὅπως θάκανε ἄλλος στὴ θέση του, ἀλλὰ μόλις εἶδε τὸν ἄλλο πρίγκηπα ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάει γερμανικά καὶ τοῦ φανερώσει τὴν πραγματικὴ κατα-γαγὴ του καθὼς καὶ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ποιά ἦταν ἡ ἐκκλησιῆ του ὅμως, ὅταν κι' ὁ ἄλλος... πρίγκηψ τοῦ ἀπάντησε στὴν ἴδια γλώσσα ὅτι τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μ' αὐτόν! Ἀμέσως τότε ἔτρεξαν ν' ἀγκαλιάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ν' ἀλλάξουν συναδελφικὸ φίλημα, ἐνῶ ὁ λόρδος παρακολουθοῦσος συγνηθιμένος τὴ σκηνὴ τῆς συναντήσεως τῶν δύο φιλοξενουμένων ρῶσων πρίγκηπων, νομίζοντας ὅτι διηγοῦνται τὰ βασάνά τους στὴ μητρικὴ γλώσσα τους! ..

καὶ ὅτι τὰ ὄσα ἐσαχάθηκα γιὰ τὴ βαρβαρότητα τους! .. Ἐστὶ δὲ γενναία Ἑλληνίδα Τιμόκλεια, μὰς ἐτι ἀν' ἐξοίσει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐρικῶν ποῦ ἐξέβρισε τὴν ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρείου Θεαγένους, θὰ τὸν ἐπιμαρτυροῦσε ἐνῶ μὲ τὴν ἴδια ποιητὴ ποῦ ἐστὶ τὸν ἐρικώρητος—μὲ ἀπαισιωχὸ θάνατο! .. Ἄσὰ περᾶσθαι ὅμως καιρὸς ἕως ἕναι καὶ σὺ καὶ ὄλοι οἱ Ἑλληνες μᾶθετε ποῖος εἶνε ὁ Ἀλέξανδρος! ..

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐδά-κρουσε καὶ γυρῶντας τοὺς στρατιώτες του, εἶπε:

— Στρατιώται, ἡ γυναίκα αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της θὰ εἶνε στὸ ἐξῆς ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα. Καὶ εἴ ποὺ κατοικοῦν στὸ σπίτι τοῦ Πιν-δαρου, μαζί μὲ τὸν πατέρα τῶν γόνων τοῦ ἱεροῦ Παιητοῦ.

Οἱ στρατιώτες ἐπήκουσαν τὴν Τιμόκλεια καὶ τὰ ὄργανά της μὲ σεβασμὸ, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ τὴ βασιλικὴ διαταγὴ. Ἡ Τιμόκλεια ἀμίλητη, βλοσυρὴ καὶ ἄγρια, ἄρπασε τότε: στρατιώτες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου νὰ τὴν ἀδηγήσουν στὸ μόνον σπίτι ποῦ εἶχε μείνει ὄδοιο μέσα στὴς Θῆβες, στὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ τῶν ἠρώων καὶ τῶν Ὀλυμπιονικῶν.

ΕΝΑ ΜΗΗ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Σὲ μερικὰ μέρη τῆς Εὐρώπης σῶζονται ἀκόμα περιεργότατα ἔθι-μα τοῦ γάμου.

Στὸ Λαγκασταίν τῆς Γαλλίας π. χ. ὁ νέος ποῦ θέλει νὰ κέρη ἕνα κορίτσι, πᾶει πεσοῦς στὸς γονεῖς του μὲ τούτρη κρασί. Ἄν οἱ γονεῖς τῆς κόρης πτόν ἀπὸ αὐτὸ τὸ κρασί, σημαίνει πῶς δέχονται τὸ νέο γιὰ γαμπρό...

Στὴ Νάνδη, πάλιν ὁ βοοφῆφιος γαμπρὸς καλεῖται ἀπ' τοὺς γο-νεῖς τῆς κόρης ποῦ ζῆτᾶ εἰς γάμον, σὲ γαῦμα. Ἄν δὲ σὰ φρούτα τοῦ προσφέρουν ξερὰ σῦκα, αὐτὸ δὲ πῆ πῶς ἡ αἰτήσις τοῦ ἕνιου δα-κτῆ. Ἄν τοῦ προσφέρουν ὄμως καρῦδια, σημαίνει πῶς δὲ τὸν δέ-χονται γιὰ γαμπρό καὶ πρέπει νὰ σηκωθῆ νὰ φύγῃ! ..

Στὴν Ἑλβατία, ἡ νύφη δὲν πρέπει νὰ φιλήσῃ κανένα—ὄχι τούς γονεῖς της ἀκόμα— τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της, γιατί αὐτὸ φέρνει γρουσουζιά! Καὶ στοὺς ἕξους ἀκέρη ποῦ παρευρίσκονται στὸ γάμο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φιλήσουν τὴν νύφη...

Στὴ Γερμανία, τὴ βρῦδα τοῦ γάμου πρέπει νὰ δοθῆ χορὸς, ὁ ὅποιος ἔθιπος κοινωτικὴ τᾶξ κι' ἀν' ἀνήκου ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου προσφέρεται στοὺς μελλοντοφροὺς ἕνα σικκι μὲ ρύζι. Τὴν ὄρα δὲ ποῦ φεύγουν οἱ νεόνυφοι, οἱ προσκεκλημένοι τοὺς ραίνουν σ' ὄλο τὸ δρόμο μὲ ρύζι.

Τὸ ἴδιο ἔθιμο τοῦ ρυζιοῦ ἐπικρατεῖ καὶ στὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ, ὅμως, ραίνουν τοὺς νεόνυφους τὴν ὄρα ποῦ βγαίνουν ἀπ' τὴν ἄκκλησιὰ.

Ἐπίσης μὲ ρύζι ραίνουν τοὺς νεόνυφους καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Στὴ Γαλλικὴ Βρετανία, γιὰ νὰ παντρευθῆ κανεὶς πρέπει νὰ ἔχη χορὸς προηγούμενος γύρω ἀπ' τὴς φωτιὰς τοῦ Ἄτ-Γιάννη. Ἐπίσης τὸ βράδυ τοῦ Ἄτ-Γιάννη τὸ κορίτσι ποῦ θέλει νὰ δῆ ποῖόν θὰ πάρη ἄντρα του, δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ βγάλῃ ἕνα κοῦρὰ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ νὰ ρίξῃ μέσα ἕνα ἀβγὸ. Ἀμέσως φανερόντα-ι στὸ νερὸ ἡ εἰκὼν τοῦ μέλλοντος συζύγου!

Στὴ Γαλλικὴ Βρετανία ἐπικρατεῖ ἄλλοτε καὶ τὸ ἐξῆς ἔθιμο!

Κοντὰ στὶς βρῦδες ἐποποθετοῦντο ἔθλινα ἀγάματα ἄγιων ποῦ θεωροῦνται εὐνοϊκοὶ γιὰ τὸ γάμο. Πάνω στ' ἀγάματα αὐτὰ τὰ κορίτσια ἐπήγγαυαν καὶ κάρφωναν μὲ καρφίτσα. Ἄν ἡ καρφίτσα ἔμεινε ἐπάνω στὴν εἰκόνα, αὐτὸ ἦταν σημεῖον πῶς ἡ νέα θὰ παντρευό-ταν τὸν ἴδιο χρόνον. Ἄν ὅμως δὲν καρφιστοῦνταν ἡ ἔσπερτ ἡ νέα ἔ-πρεπε νὰ κἀνῃ ὑπομονὴ μερικὰ χρόνια ἀκόμη.

Στὴ Βρετανία μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς γάμο μὲ χιλίους καὶ χιλίους πεντακόσους καλεσμένους! Ὅλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ καθήσουν στὸ τρα-πέζι, δηλαδὴ σὰ τραπέζια ποῦ στρώνονται σὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Μολαταῦτα ὁ γαμπρὸς δὲν καταστρέφεται. Γιατί κάθε καλεσμένος ἔχει ὑποχρέωσις ὑστέρ' ἀπ' τὸ τραπέζι, νὰ κἀνῃ μιὰ χρηματικὴ προ-σφορὰ στὸν νεόνυφον.

Ἐτοὶ ὄχι μόνον βγαίνουν ὄλα τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου, ἀλλὰ κι' οἱ νεόνυφοι ἐξασφαλίζουν τὰ ἔξοδά τους γιὰ ἕνα χρόνον τοῦλάχισ-τον...

Η ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἡ περιφημοσ αὐτὴ βιβλὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ τριακόσια ἑπτὰ φύλ-λα περγαμνῆς καὶ τὸ περιεχόμενά της εἶναι κατασκευασμένο ἀ-πὸ ἔξυλο βελανιδιάς. Τὰ φύλλα της ποῦ ἔχουν μῆκος μεγαλύτερον ἀπὸ ἕνα μέτρο καὶ πλάτος πενήντα περίπου ἑκατοστομέτρων εἶ-ναι ἀσκασιμένα μὲ γοτθικοὺς χαρακτῆρας.

Τὸ ἔργο αὐτό, ποῦ εἶναι ὁμηγερος γνωστὸ ὅπο τὸ ὄνομα ὁ γί-γας τῶν βιβλίων χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος καὶ ἔχει ἀν-τιγραφῆ στὸ μοναστήρι τοῦ Πονηλάζοιτς στὴ Βοημία ἀπὸ ἕνα κα-λόγερο, ὁ ὅποιος κατὰ τὴν παράδοξιν ἐπέλειωσε αὐτὴ τὴν ἐργασία σὲ μιὰ νύχτα μονάχι! Ἦταν καταδικασμένος σὲ θάνατο κι' ἐπε-καλέσθη τὸ διάβολο νὰ τὸν βοηθήσῃ. Γιὰ νὰ τὸν ἐχαριστήσῃ δὲ γιὰ τὴν ὑπηρεσία του, σὲ μιὰ δολοφονίᾳ σελίδα τοῦ βιβλίου ἐσο-γράφιστο τὸ Σατανὰ μὲ κέρατα, νύχια κι' ἄλλα γνωσμοίματα, ἐξ ὅ-σο προήλθε καὶ τὸ σημεῖον ὄνομα τῆς βιβλίου.

Ὅταν ὁ περιφημὸς Σουηδὸς στρατηγὸς Καϊνίεμαρκ ἐκυρίευσε τὴν Πράγα σὸ 1648, ἀπεκόμισεν ἀπὸ ἐκεῖ μεταξὺ τῶν ἄλλων λαφύρων του καὶ τὴν βιβλὸν τοῦ Διαβόλου, ἡ ὅποια φυλάσσεται σήμερα στὴ βιβλιοθήκῃ της Στουκόλμης.